

erhverve større Ret over sine egne Landsmænd her i Landet, end der vilde være ham muligt i Sverrig. Vi have iligemaade haft Tvivl om, hvorvidt Edsdomme høre ind under Udlastet. Vi skjønne ikke, at der i og for sig vilde have været Noget til Hinder for at medtage saadanne Domme, men efter den Maade, hvorpaa § 3 i det svenske Udlast har ordnet den danske Over- eller Underretsdoms Skjæbne i Sverrig, idet den blot kjender Appel til høiere Ret som Modværg imod samme, have vi ikke troet, at Edsfager ere paatænkte, da Executionen jo her maatte kunne modarbejdes ved en udtaget Edsstævning. At Edsfager, naar Eden er aflagt og Sagen er bleven difinitiv, ere indbefattede i Loven, ansee vi for utvivlsomt.

Seg skal herefter gjøre nogle faa Bemærkninger med Hensyn til Endringsforslagene. Det første Forslag er, at Ordet „vedkommende“ i 2den Linie af § 2 skal udgaae. Paragraphen kræver nu efter dens Ordlydende, at den Dom, hvis Fuldbyrkelse forlanges her i Landet, skal være forsynet med Overstatholderens eller vedkommende Landshøvdings Bevidnelse. Det er klart, at under dette lille Ord „vedkommende“ skjuler sig i en dygtig Sagsførers Haand en Masse af Indsigelser. Der vil kunne gjøres Indsigelse mod Fogdens Competance, og denne Indsigelse vil ganske vist kunne udspindes i en fin Detail. Nu have vi troet, at det laae i Lovudkastets hele Tanke, at naar Udfærdigelsen kom til os med sit Lands fulde Autoritet, saa at der indenfor Hjemlandets Grændser ikke kunde opkastes nogen Indsigelse af den Natur, saa skulde en saadan heller ikke kunne fremsættes her i Landet, med andre Ord, at naar der i Danmark forelægges en svensk Dom, bekræftet af „en Landshøvding“, var det tilstrækkeligt, saa at der ikke kunde blive Spørgsmaal om, hvorvidt han virkelig var Landshøvding i det Rehn, hvorunder Dommen var affagt, og saaledes den rette Vedkommende, der var competent til at give Bekræftelsen. Derfor have vi foreslaaet, at Ordet „vedkommende“ skal gaae ud, hvorved Lovudkastet ogsaa vil blive eenslydende med det Svenske, som kun kjender Bekræftelse af „en Amtmand“.

Seg maa iøvrigt ved Betænkningen om denne Paragraph bede om Udflydning for, at de Ord: „og i § 7 forandres til „Landets Amtmænd“ ikke ere borttagne. Det var i Udvalget paatænkt, at i § 7 maaskee ogsaa rettest Ordet „vedkommende“ burde gaae ud, saa at der kom til at staae: „Landets Amtmænd“, men forandrede senere Anstuelse, idet vi maatte betragte det som ganske i sin Orden og naturligt, at den, der skal have en Dom bekræftet, gaaer til „vedkommende“ Amtmand eller til Amtmanden i det District, hvorunder den Domstol forterer, hvis Dom skal bekræftes. Hvad der er af Vigtighed, er blot at Dommen, naar den kommer til Sverrig, ikke kan standses af Competanceindsigelser, og at det da er tilstrækkeligt at den findes bekræftet af „en“ Amtmand.

Det andet Endringsforslag, som Udvalget har tilladt sig at stille, angaaer § 6, og gaaer ud paa, at Slutningsordene: „uden Hensyn til Tiden, naar den er stiftet“ skulle udgaae, og istedetfor indsættes: „hvor han findes“. § 6 omhandler, som det høie Thing vil vide, netop Søgmaalsretten mod Svenske her i Landet, og det er nu blevet bestemt, at medens Landets almindelige Regler ellers i Et og Alt skulle bibeholdes, skulde der dog gjøres en Undtagelse, nemlig den, at det skulde staae Svenske frit for her i Landet at sagsøge deres Landsmænd — Regelen kan naturligviis ogsaa komme til Anvendelse for en Dansk, der vil sagsøge en Svensk — naar denne har opholdt sig her i 8 Uger. Der søies nu hertil, at det skal kunne stee „for Gjæld eller anden Forpligtelse, uden Hensyn til Tiden, naar den er stiftet.“ Men i saa Henseende forekommer det os rigtignok ganske klart, at det er ligegyldigt, naar Forpligtelsen er stiftet — den kan være stiftet før han ankom her til Landet eller under hans Ophold — og at det turde være rigtigere og vigtigere at bestemme, at han under et saadant Ophold kan sagsøges paa Opholdsstedet, som om det var hans Hjemsted eller rettere hans Bærning; thi hvis dette ikke udtaltes, kunde vi ganske vist efter Lovens Regler sagsøge ham, men hvor skal han da lide Dom, hvor skulle vi forkynde Stævningen for ham. Maaskee i Sverrig, men det er ikke Meningen. Tanken